

LBRIS

We know
books

Coordonator Leda Edge:

SHAUKI AL-GAREEB

BRIGITTE KNIGHTLEY

—+♥
**IREZISTIBILA
NEVOIE DE A TE
ÎNDRĂGOSTI DE
DUȘMANUL TĂU**
♥—+

IUBITUL MEU DETESTAT

CARTEA I

Traducere din limba engleză de
MONICA ȘERBAN

**LEDA
EDGE**

TICĂLOSUL IREZISTIBIL DĂ CU OCHII DE TARTORIȚA IMPASIBILĂ

Osric

ABIA CÂND A CUNOSCUȚ-O PE AURIENNE FAIRHRIM A PRICEPUT Osric cum poate un contact vizual să te lovească drept în moalele capului. Fata stătea dreaptă și sobră, prinsă în centrul unui dagherotip, privindu-l fix, cu ochi negri și strălucitori.

— Ea? a întrebat Osric.

— Da, domnule, a răspuns doktorul Fordyce.

— Dar chiar trebuie să fie ea?

— Nu prea aveți de ales, domnule.

Osric a dat drumul dagherotipului. Dispozitivul s-a izbit de biroul său, de unde căutătura pătrunzătoare a tinerei a găsit o nouă victimă, străpungându-l. Respectiv, tavanul. Alături, la fel de neplăcute, se găseau curriculumul vitae și lista lungă cât un pomelnic cu lucrările publicate ale domnișoarei Aurienne Fairhrim.

— E o Tămăduitoare, a zis Osric. Ordinul ei nu va accepta să colaboreze cu al meu. Iar ea va refuza din principiu.

— Posibil, domnule, a comentat doktorul Fordyce. Însă ne-ați întrebat cine *v-ar putea* vindeca, nu și cine ar vrea.

— Nu fi obraznic!

— Cu tot respectul, domnule, Ordinul Tămăduitorilor are vindecătoare fără pereche, iar Aurienne Fairhrim este ea însăși

neîntrecută în rândul lor. Domnișoara este fenomenală când vine vorba de sistemul sidirului. Dacă vă refuză...

— Firește că va refuza! Doar e o Tămăduitoare.

— ...atunci eu și cu doktorul Shuttleworth vom face tot ce ne stă în putință să încetinim degenerarea.

— Cât timp mi-a mai rămas? s-a interesat Osric.

Fordyce s-a uitat spre confratele lui. Osric a așteptat ca al doilea bărbat să spună ceva folositor, dar doktorul Shuttleworth l-a privit înspăimântat, tresărind panicat și înecându-se cu propria salivă.

Atunci Fordyce și-a luat inima în dinți, ignorând bolborosele colegului său.

— E dificil să prezicem așa ceva cu exactitate.

— Răspunde-mi! a insistat Osric.

— Estimăm că, în maximum trei sau patru luni, capacitățile dumneavoastră vor începe să se deterioreze semnificativ.

— Să se deterioreze semnificativ, a repetat Osric.

— Da, domnule, a întărit Fordyce.

— Îmi voi pierde sidirul.

— Din nefericire, domnule, aceasta este una dintre consecințe.

— Dar nu-mi pot pierde sidirul! s-a văicărit Osric. Știți doar ce sunt.

Da, doktorii știau foarte bine și, tocmai de aceea, mai aveau puțin și se scăpau în pantaloni de frică. În orice caz, amândoi au încuviințat viguros din cap, cu ochii la ghetele lui Osric.

— Sunteți membru al Ordinului Păcătoșilor, domnule, a intervenit Shuttleworth. P-pesemne ați putea să luați în calcul retragerea dumneavoastră timpurie.

O sugestie incredibil de idioată, la care Osric a replicat:

— Ai idee cum se retrag Păcătoșii?

— Ăăă... nu, domnule.

— Crăpând.

— Ah!

— Puțin cam problematic, nu?

— Da, domnule.

— Sincer să fiu, un asemenea rezultat este dezamăgitor, având în vedere sumele cu care v-am plătit.

— Boala dumneavoastră, domnule, nu se tratează, din nefericire, a explicat Fordyce. Este o afecțiune degenerativă fără leac.

— Tămăduitorii sunt cei mai buni lecuitori din lume, a adăugat Shuttleworth, care-și revenise din atacul de panică sufocant ca să-l dea gata pe Osric cu această revelație originală.

— Aurienne Fairhram chiar este cea mai bună opțiune pentru dumneavoastră, domnule, a subliniat și Fordyce. Dacă există cineva care să vă ajute, atunci ea e.

— Dacă ar fi să mă iau după voi doi, ea reprezintă singura mea variantă.

— Ăăă, cam da!

Trăgând concluzia că doktorii nu-i mai erau de niciun folos, Osric a hotărât să-i lase să plece.

— Sunt sigur că mă pot bizui pe discreția voastră cu privire la boala mea, corect?

Doktorii au scos mai multe „da”-uri bâlbâite.

— Intendenta mea vă va conduce. Așteptați un moment!

Fordyce și Shuttleworth au făcut câteva plecături adânci înainte de a părăsi biroul lui Osric. Și-au pus pălăriile pe țeștele inuțile și au zbughit-o spre vestibul.

Osric a strigat-o pe intendentă:

— Doamnă Parson!

Doamna Parson și cocul ei cărunț au apărut în pragul ușii.

— Da, domnule!

— Asigură-te că niciunul dintre cei doi doktori nu-și va aminti de această vizită!

— Desigur!

Osric a întins dagherotipul cu Aurienne Fairhram spre doamna Parson, pentru ca ea să-l poată studia.

— Iat-o, cică, pe salvatoarea mea! Ce părere aveți?

Doamna Parson și-a dus mâna la piept, căutându-și ochelarii. I-a pus pe nas și a privit cu atenție imaginea.

— Arată încântător.

— Arată ca un rău necesar, a bombănit Osric.

Doamna Parson a lovit ușurel cu degetul rochia albă, pe gât, a tinerei.

— O Tămăduitoare?

— O fățarnică fără doar și poate. O cheamă Aurienne Fairhrim.

Doamna Parson l-a privit pe Osric pe deasupra ochelarilor.

— Dacă e Tămăduitoare, n-o să vă ajute.

— Evident că nu! Dar se pare că e fenomenală. Iar eu am nevoie de ceva fenomenal, doamnă Parson. Cum s-o conving să mă ajute? Osric s-a întors spre o oglindă de perete ca să-și admire pomeții, cei mai fini din toate Decidomurile, apoi a continuat: S-o seduc?

— Nu cred că veți reuși.

— Mă jigniți, doamnă.

Doamna Parson, care era enervant de rațională, a replicat:

— Este o Tămăduitoare. Mai repede s-ar arunca în Tamisa decât să vă ajute. Poate ar fi bine să punem la punct un plan B. Ba chiar și un plan C.

— „B” de la „Buclucașul șantaj” și „C” de la „Constrângere”?

— Aveți umor, domnule, a zis doamna Parson, deși nu părea deloc amuzată.

— Foarte bine! Atunci să punem la punct un plan! Cerce-teaz-o pe Aurienne Fairhrim! Găsește-mi ceva de care să pot profita! Mită, intimidare, amenințări cu moartea sau cu smulgera vreunui membru... știți dumneavoastră. Ca de obicei.

— În regulă, domnule!

— Am rezolvat-o și p-asta. După ce-i conduceți pe oaspeții noștri, sunteți amabilă să-mi aduceți pumnalele pentru sesiunea de antrenament din seara asta? Perechea Moulineaux, vă rog!

— Desigur, domnule!

După ce a plecat doamna Parson, Osric și-a flexat mâinile. Amorțeala se răspânda. Începuse cu ceafa, iar acum cobora de-a lungul sistemului său cu sidir, trecând de umeri și ajungându-i în degetele care-i furnicau îngrozitor. Osric ignorase simptomele până când observase curenți asemănători în fluxul sidirului, moment în care chemase doktorii. Diagnosticul lor îl apăsa: degenerarea sidirului. În limbaj popular, sidir putrezit.

Oare ar fi fost mai înțelept să născopească o scuză ca să evite întâlnirea din seara asta cu tovarășii săi din Ordin? Însă el nu ratase niciodată un antrenament. Ar fi putut ridica semne de întrebare, iar Osric nu-și permitea așa ceva într-o astfel de conjunctură delicată.

Doamna Parson i-a adus pumnalele. Osric le-a prins cu o curea în talie, a simulat un rânjet de pungaș și a pornit spre aeropiatră.

Nu-l durea dacă se ducea. Cu amorțeala care se răspânda cu viteza luminii, chiar n-avea cum să-l doară.

Doamnei Parson i-a luat câteva zile ca să îi prezinte lui Osric rezultatele investigației cu privire la Aurienne Fairhrim. Osric se considera un expert când venea vorba de strângerea informațiilor, dar doamna Parson, cu rețeaua ei de servitoare și de ziliere, era o forță inegalabilă.

Femeia a ciocănit la ușa biroului lui Osric cu un aer conspirativ. Osric i-a făcut semn cu mâna să intre.

— Tot ce am descoperit despre Aurienne Fairhrim.

Doamna Parson a scos un teanc de hârtii din buzunarul șortului.

— O verișoară de-a treia a fiicei strămătușii mele vitrege lucrează în bucătăriile Tămăduitorilor.

Osric nici măcar n-a încercat să urmărească banda Möbius halucinantă a genealogiei doamnei Parson. A împrăștiat hârtiile pe masă.

— Și? Ce-ați descoperit? Are Fairhrim ceva rude pe care le putem folosi? Datorii pe care să le răscumpărăm? Putem răpi pe cineva? Situația devine tot mai disperată.

— Are niște rude, i-a explicat doamna Parson. Tatăl e din Danelagh și mama, din Tamazgha. Amândoi prezenți la Londra. Nu există datorii. Domnișoara e înstărită. Răpirea rămâne, firește, o opțiune valabilă.

— Clasic! a zis Osric.

— Îmi permiteți să vă mărturisesc ce cred eu? a întrebat doamna Parson.

— Vă rog!

— Dată fiind natura sarcinii pe care o va primi, vă sfătuiesc să încercați să cooperați cu ea, a explicat doamna Parson. Am descoperit că Ordinul Tămăduitorilor se află în căutare de fonduri. Visează să capete de undeva o sumă considerabilă pentru una dintre cercetările lor. Ați auzit de epidemia de varicelă a lui Platt?

— Vag, a răspuns Osric. Nu sunt la curent cu beteșugurile micilor vagabonzi.

— Această boală vă poate oferi un mijloc prin care să le forțați mâna Tămăduitorilor să vă vindece, a spus doamna Parson.

— Atunci, binecuvântați să fie plozii infectați! Despre ce sumă vorbim?

— 20 de milioane de thrymsa.

— Să-mi bag picioarele!

— După cum v-am spus, domnule, considerabilă. Tămăduitorii poartă discuții cu investitorii, dar și cu regii și reginele tuturor Decidomurilor, în căutare de capital, dar fără prea mare succes. Se pare că toată lumea vă împărtășește apatia în privința copiilor străzii, bieții de ei! Însă, dacă ar fi să le oferiți dumneavoastră această sumă, atunci e posibil ca Tămăduitoarea Fairhrim să poată fi convinsă să-și

lase deoparte opoziția firească față de cineva aparținând Ordinului dumneavoastră.

— În concluzie, mită să fie! a zis Osric. Bună alegere!

Doamna Parson i-a aruncat o privire plină de indoieli.

— Au cuferele dumneavoastră 20 de milioane?

— Dar n-am susținut că o vom și plăti.

— Ah!

— Dați-i drumul și prezentați-i oferta! Să mă anunțați cum merge treaba!

În loc să plece în grabă ca să-și îndeplinească sarcina, doamna Parson nu s-a mișcat din fața biroului lui Osric.

— Aș putea să vă fac o altă sugestie, domnule?

— Despre ce e vorba?

— Auriene Fairhrim este bine protejată.

Doamna Parson a căutat printre documente până când a dat de o serie de schițe cadastrale.

— Tânăra locuiește într-o cetate, la Swanstone. Are un apartament chiar în clădirea principală. Pentru a complica și mai mult lucrurile, Swanstone este patrulată de Temnicere.

— Temnicere? *Le urăsc!* Niște pașachine mai mari n-am văzut. Dar de ce au Temnicere la Swanstone?

— Mi s-a povestit că Ordinul Tămăduitorilor și Ordinul Temnicerilor au o înțelegere separată, i-a explicat doamna Parson. Vindecare contra protecție și viceversa.

— Și câte Temnicere sunt acolo? s-a interesat Osric.

— Trei sau patru în orice moment al zilei.

— O piedică al naibii de nesuferită!

Osric s-a apucat să studieze cu atenție harta împrejurimilor de la Swanstone.

— Înțeleg acum că persoana care o va aborda pe Fairhrim cu o asemenea mită va trebui să posede un set aparte de talente.

Doamna Parson a încuviințat din cap și a continuat:

— N-ar strica să folosim unele tertipuri.

- Întâmplător, o specialitate de-a mea.
  - Cam așa ceva.
  - Bine! a zis Osric. Unde mi-e mantia? Că pornesc la drum să ofer mită. Iar dacă Fairhrim refuză, nu-mi rămâne decât s-o răpesc.
  - O mișcare clasică, domnule.
  - Care e cea mai apropiată aeropiatră de această fortăreață?
  - Cea mai la îndemână este taverna Publică sau Dispari.
  - Excelent!
- Cu mantia pe umeri, mâinile înmănușate și părul fermecător de răvășit, Osric a plecat spre aeropiatră.

La Swanstone, s-a dovedit că șiretlicurile nu prea aveau sorți de izbândă.

Cartierul general al Ordinului Tămăduitorilor se găsea pe o insulă, fix unde a dus mutu' iapa, într-un colț înghețat din Danelagh. Cetatea albă Swanstone, cu crenelurile ei acoperite de zăpadă, părea că se încruntă cu ostilitate spre Osric. Doamna Parson nu exagerase: Aurienne Fairhrim chiar era bine protejată. Ea și Ordinul său trăiau efectiv în inima unor turnuri de fildeș.

Osric a așteptat până când amurgul a adus cu el umbre din ce în ce mai lunguiete înainte să-și facă intrarea. Cetatea în sine îl îngrijora mai puțin decât Temnicerele. Una era să te furișezi, dar alta era să te furișezi cu Temnicere prin preajmă. Ordinul lor se specializase în metode de apărare și în dezmembrarea violentă a intrușilor. Reprezentau un inamic grozav pentru un Păcătos nerușinat care venise aici să mituiască o Tămăduitoare.

Cu toate astea, Osric era și el la fel de grozav.

S-a strecurat pe nesimțite în sus spre creneluri și s-a vârat între aripile unei lebede uriașe din piatră ca să studieze terenul. A reperat siluetele masive ale Temnicerelor – două dintre ele jos, două pe creneluri, alături de el – învelite în armuri sclipitoare. Pe lângă acestea, se mai găseau și vreo 12 gârzi în patulă. Una dintre Temnicerele de pe creneluri avea scutul activat, lumina lui pătrunzând prin

crăpăturile armurii. Ca unul care se deplasa doar pe umbre, Osric n-ar fi reușit să se apropie de ea cât să o poată înjunghia.

Numai că astăzi – un lucru rar – Osric nu intenționa să înjunghie pe nimeni. Se afla aici cu gânduri pașnice.

Câteva Tămăduitoare înveșmântate în alb traversau curtea de dedesubt. Pentru Osric, întregul loc suferea de maladia sterilizării extreme: insipid, funcțional, pur. Până și zăpada, aranjată de vânt în modele fine, părea pusă acolo intenționat și apoi dezinfectată.

Sub stratul de omăt, scuturile de apărare sclipeau. Undele groase și strălucitoare ale sidirului Temnicerelor se încrucișau pe deasupra dalelor de piatră în timp ce patrolau.

Osric le-a urmărit pe Temnicere făcându-și rondul mai bine de o oră înainte să se aventureze mai departe. Luându-și precauții extreme ca să evite scuturile care își modificau poziția în permanență, a devenit una cu întunericul la piciorul unei creneluri și a alunecat de pe o umbră pe alta până când a reușit să pătrundă în cetate.

Operațiunea a durat două ore, dar n-a declanșat niciun scut și nici n-a omorât pe cineva.

Un campion.

Schițele șterpelite de doamna Parson îl informaseră pe Osric că biroul lui Fairhrim se găsea în turnul înalt din nord. A traversat cetatea ca să dea de el, trecând printr-o creșă plină ochi cu bebeluși nesuferiți care plâneau amarnic și apoi printr-o încăpere mare, al cărei unic scop părea să fie strângerea laolaltă a cadavrelor de copii.

Oare chiar nu-i puteau îngropa? Ce neam morbid, Tămăduitorii ăștia!

Nu – se auzeau totuși niște gemete –, copiii încă nu dăduseră colțul. Mai multe Tămăduitoare au năvălit agitate în cameră. Niciuna dintre ele nu era femeia fără zâmbet din dagherotip. Osric și-a continuat drumul pe coridor, din umbră în umbră, ferindu-se de câte o gardă, încântat să constate de fiecare dată că nu era decât un simplu bărbat, nu o altă Temniceră.